

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. május 23.
(csütörtök)**

Horváth Géza

AGGÓDÓ SZERETET

Énekek: 235; 428

Alapige: 5Móz 7,1-13a

Imádkozzunk!

Nagy szükségünk van arra, Urunk, hogy megerősíts bennünket ígéretedben, az igaz hitben, mert hajlamosak vagyunk arra, hogy ígéreteidről elfeledkezzünk, törvényeidet áthágjuk. Amikor azt énekeltük, hogy „távoztass tőlünk hamisságot”, akkor arra a hamisságra is hadd gondoljunk, ami bennünk lakozik, aminek a gyökere ott van bennünk, amiből új és új engedetlenségek sarjadnak. Boldogok vagyunk, ha a Te erőddel és Szentlelked segítségével megpróbáljuk levetkezni az ó embert, felöltözni az újat.

Köszönjük Neked ezt az esti alkalmat, amikor megpihentünk egy kissé a napi feladatok, munkák után. Elcsendesedhetünk a világ zajától, amelyen csak elfáradni lehet, Nálad és a Te igédnél pedig mindig megújulni és mindig megélevenedni lehet. Ezért kérünk Téged, Urunk, hogy könyörülj meg rajtunk ezen az estén. Szentelj meg bennünket jelenléteddel és a Te szavaddal; a Te élő és ható igéddel!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a Mózes 5. könyve 7. fejezetének 1-13. verséből, ahol a következőképpen van megírva Isten írott ígéje: *„Amikor bevisz téged az ÚR, a te Istened a földre, amelyre most készülsz bemenni, hogy birtokba vedd, és sok népet elűz előled, ne köss velük szövetséget, és ne könyörülj rajtuk. Sógorságot se szerezz velük. Leányaidat ne add fiaikhoz, és leányaik közül se vegyél feleséget fiaidnak; mert eltérítik fiaidat éntőlem, és más isteneknek fognak szolgálni. Akkor pedig fölgerjed ellenetek az ÚR haragja, és hamar kipusztít titeket. Hanem ezt tegyétek velük: oltáraikat rontsátok le, áldozati oszlopokat törjétek össze, szent berkeiket vágjátok ki, faragott istenképeiket pedig*

tűzzel égessétek meg. Hiszen az ÚRnak, a te Istenednek szent népe vagy. Téged választott ki az ÚR, a te Istened, hogy saját népe légy neki minden nép közül e föld színén.

Kedves testvérek, a Mózes 5. könyvét olvassuk ezekben a napokban, és ez is a Bibliának egy olyan könyve, amely sok támadásnak van kitéve a hitetlen és liberális bibliakritikusok részéről. Számunkra azonban csodálatos tanításokat hordoz a Mózes 5. könyve is, amelyet úgy is szoktunk mondani, hogy a törvény mása vagy a törvény megisméltése. Semmiképpen nem második törvényről van szó, mint ahogy némely írásmagyarázótól olvashatjuk, hogy ez egy úgynevezett második törvény lenne. Semmiképpen nem, mert amit Isten megmondott a törvényben, azt most Mózes ebben a három nagy prédikációban, amely tulajdonképpen a Mózes 5. könyvét alkotja, még jobban kifejti.

Azért van erre szükség, mert eltelnek évek a törvény adása óta, míg Izrael népe vándorol, és majd a Mózes 5. könyvében látjuk, hogy az engedetlenségnek a helyszínei is fel lesznek sorolva, hogy hol mi történik, hogyan élték át Isten csodáját, hogyan hitetlenkedtek és hogyan kételkedtek az Isten ígéreteiben. Amikor egy nép életében eltelik néhány év vagy néhány évtized, akkor mindig új helyzetek adódnak, mindig új körülmények veszik körül őket, és ezekben a körülményekben mindig tanítani kell Istennek a népet. Tulajdonképpen a „Tóra” azt jelenti, hogy tanítás. Tehát az Isten tanítását olvashatjuk. Már a fülünknek is jobban cseng ez a szó, mint az, hogy törvény, mert az ember rögtön tiltakozik, és azt mondja: nekem ne parancsoljon senki!

Tulajdonképpen erről szól a Szentírás, hogy Isten nem szűnik meg tanítani az Ő népét. Csak mindig az a kérdés, hogy az Ő népe tanítható-e! Vajon hajlandó-e holtig, még a földi létben jár, Istentől tanítotttnak lenni? Hadd utaljak egy újszövetségi, illetve egy ógyházi jelenségre, mert amikor Jézus Krisztus itt járt a földön, akkor az volt a legegyszerűbb hitvallás, hogy „Jézus a Krisztus”. Akkor elég volt, ha valaki azt mondta, hogy „Küriosz Christos”. Aztán eltelnek hónapok, és ezt a hitvallást nem felcserélni kell, mert az eredeti mindig marad, hanem mindig tovább kell bővíteni, és utána már hozzátették: Jézus Krisztus Isten Fia, Megváltó. Aztán jönnek az első egyetemes zsinatok a IV. században, az V. században, és ott már egész tekintélyes hitvallást kell írni, mert eltelt háromszáz esztendő. Aztán jönnek a reformátorok, és utána már könyvbe kell szerkeszteni a hitvallást. Most gondoljunk Bullingerére vagy a Heidelbergi Kátéra! Akkorra már eltelik ezeröttszáz esztendő. Nagyobb lesz a tévtan; nagyobb lesz a sötétség; nagyobb lesz az ellenállás; és Isten azt akarja, és azért tanít, hogy a tiszta tan megőriztessék.

Tulajdonképpen a Szentírás előtt ezért kell megállni nekünk nagy-nagy alázattal, mert olyan Istenünk van, aki mindig gondoskodott arról, hogy legyen szent mag. Mindig gondoskodott arról, hogy legyen Neki népe, és mindig gondoskodott arról, hogy a tiszta tanítás megőriztessék. Ma is ez a nagy kérdésünk, mert van sok szervezet, szövetség, egyesület, felekezet, de Egyház csak egy van! A múltkor azt mondtam itt a gyülekezetben valakinek, aki feltett nekem egy kérdést, és azt válaszoltam: tudod, azt kell megnézni, ma melyik az a csoport,

egyesület, gyülekezet vagy felekezet, melyik az a kis közösség, amely tovább viszi a tiszta tanítás vonalát!

Azt szeretném, hogyha ebben a nagyon zűrzavaros világban látnátok, hogy a Mózes könyvében erről van szó, hogy Isten féltő, aggódó szeretettel óvja meg népét, mert e között a nép között van egy vonal, amin keresztül meg kell maradnia a tiszta tannak! Egészen Séthtől kezdve, Ábrahámon, Dávidon át Jézus Krisztusig, az apostoli tanításig meg kell maradnia annak a tiszta tannak, amelynek a mennybe mutató vonala végighúzódik a Szentíráson, az egyháztörténelmen, a világ történelmében! Úgy, ahogy az első gyülekezetekről olvassuk, hogy az apostoli tanítással foglalkoztak. Amikor összejöttek, a tiszta tannal foglalkoztak. Azzal az apostoli tanítással, amit a Szentlélek Isten rajtuk keresztül kijelentett, Bibliába írt bele, hogy hasznos legyen „a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.”

Éppen ezért, amikor Mózes a halála előtt beszél, készülve az elköltözésre, akkor még egyszer ilyen aggódó szeretettel közli Istennek a féltő, szerető üzenetét a nép felé. Nagyon fontos, testvérek, hogy mit követünk! Ha valaki nem a tiszta tant követi, akkor nem lesz valódi és reális istenképe, hanem egy olyan istenképe lesz, amit magának gyárt. Ezt pedig úgy hívják, hogy bálvány, amittől Isten megóvja az Ő népét, és azt akarja, hogy maradjanak meg tisztán. Ma különösen fontos ez, amikor még az Isten maroknyi népe sincs mindig a helyén. Amikor nem tudunk kiigazodni; amikor hallok olyanokat is: hát mindegy az, csak, higgyen! Mondta a múltkor valaki itt a gyülekezetben, hogy milyen közösségbe jár az egyik rokona: de már az is jó, hogyha legalább azt hiszi, amit ott tanítanak! Ilyenkor nagyon nehéz nekünk azt mondani: de nem jó, mert csak akkor jó, hogyha ott azt tanítják, amit a Biblia tanít, a tiszta tant!

Nemrég a Mammut előtt láttam egy krisnás lányt, aki odamegy sokakhoz, és azt kéri, hogy adakozzanak ételosztásra. Gondoltam, ha odajön hozzám, akkor eljövök, vagy azt mondom, hogy „köszönöm”, vagy azt, hogy „én Jézus Krisztust követem”, vagy mondok neki három mondatot. Lehet, hogy közülünk is vannak olyanok, akik azt mondják: adok egy kétszázast vagy egy ötszázast, ha ételosztásra gyűjt, akkor biztos jó dolog! Én megmondtam neki: amit cselekszik, az Isten előtt utálatos! A mi Istenünk előtt, akit mi követünk, a maguk ételosztása gyűlöletes, utálatos és átkozott! Azért kedves testvéreim, mert mi egészen máshogy gondolkodunk, mint a szociális szféra! Azt mondja az ige: Istennek szent népe vagy – ezt nem szabad elfelejtenünk! A mi Istenünk azt mondta, hogy ami nem Jézus Krisztusra nézve történik; az a cselekedet, ami nincs hitből, az bűn! Tehát, ami nem Jézus Krisztus nevében történik az nem kedves Istennek.

Lehet, hogy a világ szemében, a humánus emberek szemében ez nagyon jó dolog, hogy kimennek és ételt osztanak, de ami nem Jézus Krisztus nevében történik, mert Jézus, aki engem megváltott, azt mondta: menjek oda a nyomorult-hoz, adjak neki vizet, adjak neki kenyeret, én ezért hálából adok, de Krisna nevében, egy pogány bálványisten nevében adni, az a Biblia szerint bűn! Mert a

mi legjobb cselekedeteink is Krisztus nélkül bűnnel beszennyezettek – mondja a hitvallásunk.

Igen, világos látás kell a Biblia alapján, és ezért olvastam fel ezt a nagyon nehéznek tűnő részt, hogy kikkel vállalhatunk közösséget és kikkel nem. Azt mondja Isten: amikor bemész arra a földre, „amelyre most készülsz bemenni, hogy birtokba vedd”; „Amikor bevisz téged az Úr (...) sok népet elűz előled.” Felsorol hét népet „...amelyek nálad nagyobbak és erősebbek (...) akkor minde-
nestől pusztítsd el őket. Ne köss velük szövetséget...” Tehát, nem úgy van a Biblia szerint, hogy Isten népe bárkivel összefoghat, bárkivel imádkozhat, bárhol megjelenhet! Már előre félek, hogy hány pogány református fog Csíksomlyóra elmenni pár hét múlva! Illetve, inkább ők féljenek a mi hatalmas Urunktól és Istenünktől. Szomorú vagyok, akiknek nincs lelki látásuk, mert Isten az 5. Mózes könyve 7. fejezetében ezt mondja: te Istennek népe vagy, Istennek szent népe vagy. Egy másik helyen azt mondja: birtokba vett népe vagy az Istennek. Nem kellene százezrek, meg milliók; Istennek van egy maroknyi népe: ti kicsiny nép vagytok, ezek meg nagyok és erősek! Az erőviszonyok nem a számbeli fölényen dőlnek el, hanem azon, hogy az Úr kivel van! Az Isten országának lakói azok, akiket Ő behív ebbe, akiket átvisz ebbe; akiket Lelke által újjászül, elhív, megigazít, megszentel és megdicsőít a Rómabeliekhez írt levél szerint.

Azt mondja nekik Isten: ott van az a hét nép, amelyek nálad nagyobbak és erősebbek... Isten azt mondja ezzel, hogy „nálad nagyobbak és erősebbek”, hogy mielőtt te bemész, Én már jártam ott! Mielőtt a kémeket kiküldtetek, Én már ezt a tájat, ezt a földet feltérképeztem! Ezek a népek nagyobbak és erősebbek nálad. Nehogy azt gondold, ha majd meglátod őket – mint amikor Izráel meglátta az Anák fiait –, hogy Én ezt nem tudom! Én reálsan mondom ezt el neked, hogy mire számíthatsz: tehát, nehogy azt hidd, hogy „Isten bevitt engem egy olyan földre, ahol el fogok pusztulni, mert itt hatalmas népek laknak, számban és természetben is nagyok, befolyásban is erősebbek!” „Akkor tudd meg, hogy Én ezt tudtam, és ennek ellenére te le fogod őket győzni! Űzd el őket, mert Én veled vagyok!”

Mindig az számít, hogy én kinek az oldalán állok. Azért akarja Isten, és azért mondja el a népnek, hogy ezek erősek, mert lehet, hogy te gyengének érzed magad. Lehet, hogy te azt mondod: én kicsi vagyok; de *Isten nem azért mondja el, hogy ezek nagyok és erősek, hogy félelmet keltsen az Ő népében*, hanem pontosan azért, hogy *bizalmat gerjessen az ő Ura iránt*. Mert itt az a nagy kérdés, hogy Isten népe magára néz-e vagy az Úrra néz! Milyen jó, amikor azt mondja az Isten szent gyermeke: de én az Úrra nézek! „Az Úrra néztem szüntelen – mondja a zsoltár –, mert jobb kezem felől van, meg nem rendülök.” Isten nem félelmet akar bennük kelteni, hogy azok a népek, amelyek ott vannak, nagyok és erősek, hanem az Ő népében bizalmat akar gerjeszteni: hogy ne magukra, hanem az Úrra nézzenek; és ne arra nézzenek, hogy ők gyengék, hanem vallják azt, hogy „a mi Istenünk erős Isten, uraknak Ura és királyoknak Királya.

Isten tanítgatja a népet most is, meg utána is. Emlékeztek, Gedeon viszszaküldi a kilencezer-hétszáz embert? Elég a háromszáz. Azt mondja: aki fél és

retteg, az nyugodtan hazamehet! És elegek azok a fegyverek: a kürt, a fáklya, a korszó, mert nem az erőfölény, nem a hatalom, nem a sokaság számít! Nem a számbeli arányok számítanak, mert Isten népe ezen a földön mindig kicsi. „Ne félj te kicsiny nyáj” – mondja Jézus az Övéinek. Ugye szoktam említeni, már mikor a tizenkét tanítványtól azt kérdezi: ti is el akartok menni? Amikor Illés azt mondja: már csak egyedül maradtam szinte. „Azért még van hétezer ember, ne ess kétségbe!” – mondja az Úr. Ez sem olyan túl sok, és még ez is szét van szórva! Azt mondja az Úr Jézus: ha ketten vagy hárman összejönnek, de az Én nevemben, akkor azt a kettőt, meg azt a hármat fogom megáldani! Képzeljétek el, ha egy bibliaórán, mondjuk, ketten lennénk! Hát, ha annyi az Isten népe, akkor annyian vannak valahol: ha hárman vagy négyen, vagy öten, vagy százan, akkor annyian, amennyi ott, azon a helyen az Isten népe, azok jönnek össze.

Éppen ezért azt mondja az ige: „bevisz téged az Úr, a te Istened a földre, amelyre most készülsz bemenni”. Tehát, a Biblia sokszor beszél nekünk arról, hogy Isten gyermeke valamit végbevisz, lehet, hogy az ő lábai tapossák a talajt, de tulajdonképpen az Isten vitte őt és viszi őt. Pál apostol azt írja, amikor hajóúton megy Rómába, hogy „vitetünk vala tova” – régi fordításban, passzív szerkezetben. Nem azt mondja, hogy mi hajóztunk, hanem azt, hogy vitettünk. És mivel vitettek, azért meg is érkeztek. Lehet hajótörés, lehet vipera, lehet halálos marás, de az meg fog érkezni, akit az Úr fog vinni.

Hadd emeljem ki megint a Bibliából azt a csodálatos tény, amit néhány héttel ezelőtt egy csütörtökön már elmondtam, hogy az Isten kicsiny népe mégsem kell, hogy magát kicsinynek érezze, azért, mert neki hatalmas Ura van! Ezt a példát a legelső szolgálaton mondtam el, amikor idejöttem 2010 februárjában: Egy kis medvebocsnak meghal az anyja, mert rászakad valami homokfal, és a kicsi medvebocs ott marad. Próbál egy nagy medvéhez csatlakozni, de hát az a nagy medve már elég öreg, egy ilyen kis csecsemővel nem tud foglalkozni, már nincs hozzá türelme. A kis bocs csak megy utána, de az öreg mindig elmegy előle. Egyszer ez a kis bocs találkozik egy vadállattal, talán egy leopárdal, és az megy felé, hogy elkapja és megegye. A kis medvebocs az anyjától azt látta, hogy ilyenkor fel kell ágaskodni két lábra, minél magasabbra. Egy állat, amikor veszélyben érzi magát, akkor az egyik védekezési módszere mindig az, hogy nagyobbnak mutatja magát. A madarak kiterjesztik a szárnyukat, felfújják magukat, hogy minél nagyobbak látszanak. A kis medve is tudja, hogy ilyenkor fel kell állni, és egy hatalmasat kell ordítani. Ahogy elkezd ordítani, maga is meglepődik, hogy „ó, de jól sikerült ez az ordítás”! Maga is elcsodálkozik, hogy ilyen kis medvebocs léte, ez fért ki a száján, és nagyon nagy örömmel nyugtázza, hogy a ragadozó, amelyik őt meg akarta enni, az hátrál és elkotródik. Büszkén kihúzza magát, hogy akkor milyen nagynak látszott, meg valójában már lehet, hogy nagy is! Akkor, egyszer csak hátranéz, és a nagy medve áll mögötte két lábán, az ordított. A ragadozó nem azért ijedt meg, amiért ez a kis medvebocs olyan nagy lett volna, hanem a miatt, aki mögötte állt. A 139. Zsoltár írója így írja: „Elől és hátul körülzártál engem, és fölöttem tartod kezedet.” Tehát, a mi erőnk nem önmagunkban van! Te kicsiny nép vagy; nem

azért választott téged az Úr, mert te minden népnél nagyobb vagy! Sőt, minden népnél kisebb vagy!

Nem nézett semmire Isten, csak az Ő ingyen való kegyelmére, és azt mondta: ez lesz az én népem. Itt fog megszületni az Úr Jézus Krisztus, a Szabadító, akit megígértem az Édenkertben, hogy majd a kígyó fejére fog taposni. Éppen ezért, minden erre nézve történt az Ószövetségben, és a Mózes könyvét is így értjük meg, hogy minden azért történt, hogy Jézus Krisztus megszülessen. Egyszer így próbáljuk elolvasni az Ószövetséget, hogy minden Jézusra nézve történik! Azért épült fel másodszor a templom, mert valahova Jézusnak be kellett vonulnia. Nem azért, hogy legyen a jeruzsálemi templomnak egy mása, miután az elsőt lerombolták, hanem azért, hogy Jézus Krisztusnak majd legyen hova bevonulnia. Ezt azért mondom a testvéreknek, mert bár mi már később élünk, és az óta már sok minden történt, legfőképpen pünkösöd, de ránk is ugyanaz vonatkozik, hogy az a hívó ember, akinek az életében minden Jézusra nézve történik! Ahol Jézus Krisztus az Úr; ahol parancsol; ahol vezet; és ahol igaz lesz az, hogy „amit mond néktek, megtegyétek”!

Azután Isten azt mondja: „Sógorságot se szerezz velük! Leányaidat ne add fiaidhoz, és leányaik közül se vegyél feleséget fiaidnak; mert eltérítik fiaidat éntőlem!” Tehát, azt mondja Isten, hogy ha idegen néppel, idegen vallással kötsz szövetséget, rossz lelki hatások fognak érni! Nem az lesz a baj, hogy közös lesz a bankszámlátok, hanem az lesz a baj, hogy elhajtják a te fiaidnak szívét az Úrtól! Lehet, hogy téged már nem tudnak, mert te stabil vagy, de lehet, hogy a gyermekeidet vagy az unokáidat el tudják hajtani! Elfordítják szíveiket az Úrtól. Ez ma is igaz, kedves testvérek! Így mondja Isten: bemész arra a földre; elfoglalod; kiűzöd a népet... és akkor azt mondja: de mi legyen a családban? Tehát, Isten belehozza rögtön a mindennapi családi életet, mert tulajdonképpen a nép családokból áll. Amikor Isten beszél az Újszövetségben a gyülekezeteknek, akkor azt azért teszi, mert a gyülekezetek emberekből állnak, és szóból ért az ember. A gyülekezet nem egy fogalom, nem egy olyan valami, ami megfoghatatlan, hanem egy reális, emberekből álló közösség. Az Isten népe pedig családokból álló közösség. Azt mondja Isten: Nekem, aki adok neked hazát, adok neked életet, adok neked boldogulást, Nekem közöm van a házassághoz is! Nekem közöm van a szerelemhez is, és nekem vannak tanításaim és tanácsaim ebben a kérdésben is!

Isten részévé akar válni az Ő népe mindennapi családi életének, amikor azt mondja, hogy fiaidat ne add hozzájuk; leányaidat ne add hozzájuk! Éppen ezért ez nagyon fontos kérdés ma is! Az ellenreformációban például, én úgy látom, bár nem vagyok történész, hogy az Isten népére a legnagyobb ütés nem az inkvizíció vagy nem a gályarabság volt, amikor elvittek a hitükért néhány tíz vagy száz gályarabot, akik közül visszajöttek többen, de mások meg ott haltak meg a gályán, hanem a legnagyobb fegyver és a protestantizmuson való legnagyobb ütése a betelepítés volt. Mikor azt mondták: hozzunk innen, onnan, amonnan embereket, mondván, a pestis miatt, a betegség miatt, a török miatt! Elnéptelenedtek a falvak, valakinek meg kell művelni a földeket! Igen ám,

de ezek a valakik mindig olyanok voltak, mint amit itt olvasunk; ez a hét nép: hivviek, jebúsziaik, kánaániak..., akik nemcsak bejöttek, hanem behozták az ő isteneiket is! Mint Jézabel királynő Illés idejében; nemcsak bejött királynőnek, hanem hozta a maga pogány bálvány isteneit, hozta a maga bálvány szobrait. Ez volt a legnagyobb ütés!

Hadd szóljak még arról: „Téged választott ki az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy neki minden nép közül e föld színén. Nem azért szeret az Úr, és nem azért választott ki titeket, mintha minden népnél többen volnátok (...), hanem azért hozott ki titeket az Úr hatalmas kézzel, (...) mert szeret titeket az Úr.” Tehát, Isten szeretete nem azt jelenti, hogy azért hívott engem, egy népet vagy az egyházat, mert talált benne valami jót, hanem azért, mert szeret. Ez pedig azt jelenti, hogy annak ellenére választott, hogy nem talált semmi jót bennem! Ez is egy fontos tanítása a Szentírásnak: csak azért, mert szeretett. Aki ezt nem tudja, az nem is érti meg a Bibliát! Isten úgy döntött, hogy Ábrahámmal szövetséget köt, és a kegyelem vonalát elindítja. Ezen a vonalon születik meg majd és jön el testileg az Úr Jézus Krisztus. Az egyetlen oka az Ő ingyen való kegyelme és szeretete. Erről énekeljük, hogy, „Ó, érthetetlen kegyelem, mely rég utánam járt”, mert ez valóban a mi számunkra érthetetlen. Nemhogy talált volna bennem valamit, hanem annak ellenére, hogy én mindent megtettem, hogy ne találjon semmit, de nem is tudott volna találni, annak ellenére szeretett; hívott szent hívással; életre támasztott a Krisztusban; Szentlélekkel ajándékozott és keresztelt meg; beiktatott a Krisztus testbe, a gyülekezet közösségébe azért, hogy megtartsom, és soha örökké el ne vesszek. Akinek ez felragyog, testvérek, azt kívánom, hogy a Mózes 5. könyvét is így olvassa és szemlélje! Ez nem gögre fogja indítani, hanem hálára, mert akit gögre indít az, hogy Isten őt választotta, az nem hívő, az nem újjászületett. Aki megérti ezt a csodát, hogy Isten kegyelméből szeretett, bár én nem érdemeltem meg, az nem felelőtlen lesz, hanem alázatos. Az nem gögös lesz, hanem szerény, és úgy fog gondolkodni, hogy „Egész életem sem lesz elég zengnem az Ő dicséretét. Kéz, amely kerestél, Szív, amely szerettél, Vér, mely eltörölte bűnömet, Mindörökre áldva legyetek!”

Valakivel beszélgettem a napokban, és azt kérdezte: ha nézem a szívem indulatát, ha nézem azt, hogy be tudok gerjedni, ha nézem a bűneimet, akkor hogy lehet rám mondani, hogy Isten szent népe? Mondom: de jó, hogy nem magadról kell ezt megállapítani, hanem Isten mondja rólad! A korinthusiakról, pedig elég sok szentségtelenségben jártak, mégis azt mondja Pál: „a Korinthusban lakozó szenteknek.” Más az Isten előtti helyzetem, és más az állapotom. Ne feledd, ki népe vagy! És hogyha valaki az Isten népe közé tartozik a kegyelem jogán, akkor rá pedig az az ige vonatkozik, hogy „járjatok méltóan az Úrhoz, teljes tetszésére”!

Még befejezem egy gondolattal, amit semmiképpen sem hagyhatok ki! A Mózes 5. könyvében is ragyog nekünk az a bibliai tétel, különben nem érti meg senki, hogy miért kell ezeket a népeket Izráel népének kiűznie vagy kiirtania! A hitetleneknek rögtön ez az első, amin fennakadnak: hogy tehet az Isten ilyet? Hogy mondhat az Isten ilyet? Én erre mindig azt mondom: aki a Bibliának az

üzenetét nem érti, az ezt sem fogja megérteni. Az 5Móz 7,12-ben is előjön, meg még sok helyen: „Ha pedig engedelmeskedtek e végzéseknek, megtartjátok és teljesítitek őket...” A Bibliában a szeretet nem humánumot jelent, hanem Istennek való engedelmességet. János apostol mondja: „Ha engem szerettek, az én parancsaimat megtartsátok!” Tehát, Isten szeretete egyenlő parancsolatainak a megtartásával. Ha megtartjátok, teljesítettétek őket, akkor az Úr a te Istened is teljesíti! Tehát a szövetséget vállalja az Úr, téged is vállal, meg engem is, és áldás ígéreteket ad: szeretni fog, megáld és megsokasít téged. Tehát, egy nép semmiképpen nem várhatja Istennek az áldását, hogyha engedetlenségben jár. Egy gyülekezet nem várhatja, hogy Isten meg fogja áldani, hogyha engedetlenségben jár, és nem tartja meg az Isten törvényeit, nem ragaszkodik hozzá, és nem teljesíti azokat!

Ma vajon az Isten népe meghajlik-e az Úr előtt, és azt mondja-e, hogy „igen, Atyám”? Jézus Krisztus ezt tette: Igen, Atyám, mert így láttad jónak! Mert így kedves Te előtted.

Tehát, az a kérdés testvérek, hogy Isten előtt mi ilyen alázattal vagyunk-e, hogy azt mondjuk: igen, kész vagyok, hogy cselekedjem a Te akaratodat? És belekezdek-e azonnal, mert a Kísértő kihasználja az időt, és lebeszél róla. Ha Isten népe vagyunk, azért, mert megszabadított, mert kihozott Egyiptomból, a szolgaság házából, ne felejtjük el, hogy vannak jogos elvárásai velünk szemben! A hívő élet pedig az, hogy ezeket a jogos elvárásokat az Ő tetszésére és dicsőségére próbálom, amennyire tőlem telik, amennyire csak lehetséges, teljesíteni.

Adja az Úr, hogy ebben a harcban megálljunk, mert ez harc is! Istennek minden ígérete Jézusban lett igenné és ámenné; elkészítette a győzelmet, de téged nem ment fel a harc alól. Harci eszközöket ad, lelki fegyverzetet kell felöltöztetnünk, mert a harc hevesebb lesz egyre! De, „aki győz, az Velem fog ülni a királyi székemben; az fehér ruhába öltözik, az Velem fog uralkodni, és zengi Mózes és a Bárány énekét.”

Adja az Úr, hogy győztesek legyünk! Győztes nagy királynak győztes serege, és ne úgy legyen, hogy egy győztes nagy királynak megvert serege vagyunk! Hanem győzz és énekeld az énekkel: győztes leszek, csak Te légy, Uram, velem!

Ámen.

Imádkozzunk!

Drága Urunk, magasztalunk Téged, hogy nem szűnsz meg tanítani. Bocsásd meg, hogy rossz tanulók vagyunk sokszor, és bocsásd meg, hogy olyan tantárgyakat szeretnénk inkább tanulni, amihez kedvünk van, és nem azt, ami az életre visz, és ami a keskeny úton megőriz és megtart. Köszönjük, hogy türelmes vagy. Köszönjük, hogy olyan szeretettel hajoltál le hozzánk is Krisztusban, és Általa, és Benne elválasztottál és elhívtál, megigazítottál és megszenteltél, úgy ahogy ígérted, mert minden igaz, amit elénk adtál a Szentírásban. Kérünk, hogy őrizd meg bennünket a tiszta tanításban, és add, hogy el ne hajoljunk attól se jobbra se balra!

Ámen.